

Nincs idő

*Már nincs idő,
de emléke vérzik a bútorokon,
mint szobádban a búcsúzónap aranymetszése,
és gyomrodban a lenyelt kanalak.*

*

*És az ajtót nem lehet bezárni
ha menekülő nádasok csöngetnek.
De már a szimatoló lét is ágyadra ülhet,
fényképezheti lepedődet,
égboltnyi vászonra feszítve bámulhatja
a csapások helyét és a golyónyomokat,
bejöhet, elmehet.
Itt minden úgy indult,
hogy ne legyen semmi titok.
Most mégis tested kell, arcod és kezed
az utolsó hazát lélegzőknek,
mielőtt könnyű leszél mint az ostya,
és rengeteg.
És nincs titok.
Úgy kellett élni,
hogy most a lámpafény is máglyatűz legyen,
és erdők hatalmas, sziklás csöndje
tőled kolduljon életet,
hát nem tilthatod ki szádból
a megfagyott virágokat
akkor sem, ha néhány éjszaka
mindég elválasztja tőlünk Magyarországot,
ha néhány földszintes ütközet
már kiszívta vérünk.*

*

*És az asztalra hulló arcokat
csak én hosszabbítom meg hajnalig,
csak én nem látom itt a vesztőhelyet.*

*Nekem elég legelső arcod,
és tengertől tengerig viszem.*

*Maradjak száműzött hazádnak,
maradjak bujdosódnak,
azt akarja ez a káprázat
hogy utoljára érjen el az árulás.*

Homlokod fényében

Mióta nem szeretlek
kevesebb a május verseimben
kevesebb az orgona, viola-illattól részegen
nem ásitoznak a falusi utcák
a hó, a szél, az eső, a tenger is kevesebb
mintha minden évszak együtt múlna el
csupaszkodik, őszül a versem
mióta nem szeretlek
gyermekkoromat sem szeretem
pedig milyen jó volt elbújni benne
szaladni nyártól nyárig
jegenyétől jegenyéig
hogy megmutassalak téged
egy templomban is viháncoló kislánynak
aki olyan kicsi volt
hogy a frissen csépelet búzába
majdnem belefulladt
mióta nem szeretlek
egy összeszorított állkapocs
zárult a gyermek-zokogásokra
a gyermek-sebeken húsz év aranypora
nagyanyám petúniái árvák
és a japán tyúkok hiába ülnek fel
a meggyfára éjszakázni
nem törődöm velük sem
nyúlós, álmatag napok jönnek
nincs már dolgom
nem izgulok már és nem sietek
nem állok már ki tapsolni a jégesőbe
szegényebb lett a föld egy boszorkánnyal
szegényebb lett egy tündérrel
messzire húznak tőlem a madarak
nem küldöm többé hozzád őket
mióta nem szeretlek
verset írni sem szeretek
új szavakat akarok kitalálni
új évszakokat, új virágokat, új folyókat
újra akarok nevezni mindent
mert a régiek nagyon fájnak
mióta nem szeretlek
mint egy kitörni készülő vulkán
örökké fenyeget
a földrész ahol veled éltem
ahol nem volt szükségem más nyarára
más kenyérére, más kézfogására
ahol homlokod fényében aszkéta voltam.